

[Gerda Mundt.]

plejerske, som var blevet sendt ud paa et Hospital, hun var den eneste Sygeplejerske paa Stuen; hun fik til Hjælp to Kvinder, en Ekspeditrice og en Oberstinde, men begge kunde klare det med den Uddannelse, de havde.

Men den Forberedelse, vi har, er i Virkeligheden kun som faa Draaber i Havet, hvis Nøden virkelig staar for Døren. Det er saa underligt at maatte sige det, men det er rigtigt, at der er en underlig Ansvarsløshed og Ubekymrethed i vort Land, og den maa vi se at komme bort fra; den er baade hos Regeringen — og det er Regeringen, som maa tage Initiativet, saaledes som Sagerne ligger — og hos store Dele af Befolkningen. I de gode Tider maa man forberede sig paa de daarlige, og det er et Spørgsmaal, om vi gør det. De fleste vil forstaa, at det gør vi kun i meget ringe Grad; jeg vil f. Eks. henvise til, at Overlæge Guildal den 29. Oktober i Foreningen af private Sygeplejersker holdt et Foredrag, hvor han kom ind paa disse Omraader; ifølge Avisreferatet udtalte han:

„I Fredens Tid bør man uddanne Kvinder som Samaritter, saa de paa Hospitalerne kan arbejde under Sygeplejerskerne, der i Krigstid faar et større Ansvar“.

Det er ikke blot paa dette Omraade, men paa mange andre Omraader, vi trænger til, at der bliver organiseret en virkelig Hjælp. Overlæge Guildal er selv en af de ledende i „Røde Kors“ og ved nøje, hvor mange der eventuelt staar til Raadighed, men hans Udtalelser understreger stærkt, at der er Trang til mange flere uddannede Kvinder, som er rede til hurtig Udrykning, men de maa i Tide være tilknyttet ansvarlige Myndigheder. Vi staar her langt tilbage for andre Lande; i England f. Eks. har Regeringen besluttet at indføre et nationalt Register for frivillig civil Forsvarstjeneste. Man kan gaa ud fra, at de allerfleste i denne Indregistrering er Kvinder. Indenrigsministeriet har givet Lady Reading det Hverv at samle Formændene i 165 Kvindeorganisationer til et Kvinderaad og sætte dem i Gang med Raadgivning, Propaganda og Registrering af Englands Kvinder. Hun residerer nu i en Afdeling i Ministeriet i London. Her er der først og fremmest Tale om Kvinder, der er uddannet paa forskellige Omraader. Alene i London er der 5 000 Kvinder, som staar rede til Hjælp ved al Slags Transport, Sygetransport, Evakuering o. lign. 5 000 er uddannet til Hjælp ved Brandvæsen, og desuden har

man inddelt hele Landet i Regioner og staar gennem disse i Forbindelse med Kommunerne, saaledes at der overalt er forberedt et Opbud af Kvinder.

Ud over dette kan Kvinder mellem 17 og 55 Aar melde sig til Hjælpetjeneste, hvorved de forpligter sig til i 4 Aar at lade sig indkalde til visse Tider til forskellige Øvelser. For at blive antaget maa man vise, at man har forskellige Færdigheder, man maa kunne køre Bil, paatage sig Kontorarbejde, lave Mad, passe syge o. lign. Hele denne Indrullering sker ad Frivillighedens Vej, og der udfoldes en stærk og maalbevidst Aktivitet af de enkelte Kvinder, for at den nødvendige Hjælpetjeneste straks kan træde i Kraft i Tilfælde af Evakuering under Luftangreb el. lign.

Og nu her i Skandinavien. I et Land som Finland er næsten alle unge Piger fra alle Samfundsklasser fra 17 Aars Alderen med i Skaren af de saakaldte „Lotter“, der bliver uddannet i Samaritergerning, Madlavning, Observation, Bilkørsel m. m. De har i Regelen Øvelse en Gang om Ugen, og de er et vigtigt Led i Landets Beredskab under truende Fare. Og samtidig er den Uddannelse, de faar, af praktisk Værdi i det daglige Liv.

Eller lad os se tværs over Sundet til vort nærmeste Naboland, Sverige. Der har man i de sidste Uger paa Initiativ af Rigsluftværns-Foreningens Kvindekomité taget et stort Arbejde op i lignende Retning. Her har vi ikke, saa vidt jeg ved, paa nogen Maade appelleret til Kvinderne eller opfordret dem til at tage Del i Arbejdet; der har man samlet alle de ledende Kvindeforeninger for at diskutere Spørgsmaalet om Kvindernes Opgaver til Værn for Samfundet under faretruende Forhold. Man understreger, at den civile Forberedelse i vore Dage kræver et nærmere Samarbejde mellem Staten og hele Folket, og en saadan Forberedelse kan man ikke i Hast improvisere under Trykket af en aktuel Krise, men den maa grundlægges gennem aarelangt Arbejde, og i dette Arbejde har Kvinderne en stor Plads at udfylde. Det praktiske Arbejde i Værnet mod Luftangreb er for en stor Del lagt i Kvindernes Hænder. Inden for hver Huskarré skal der i Stockholm findes en Leder, som har Ansvar for Arbejdet, mindst 3 Brandvagter, der er uddannet i Slukning af Ild, og mindst een, der er uddannet i Samaritertjeneste.

Paa alle disse Omraader er vi herhjemme langt tilbage. Jeg ved, at Dansk Luftværnsforening er blevet anmodet om at paabegynde Uddannelsen af frivillige til